

Для достижения этой цели в исследуемой работе предложено открыть внутри синтетического счета 01 «Основные средства» специальные аналитические счета второго порядка. Соответственно на синтетическом счете 02 «Амортизация основных средств» произойдет разделение начисленной амортизации по этим объектам на первую и вторую группы соответственно счету 01 «Основные средства».

Таким образом, этот метод позволит максимально приблизить учет внеоборотных объектов и отражать их остаточную стоимость в бухгалтерском балансе по международным правилам, а также реально отражать финансовое положение организации.

Иностранные инвесторы будут больше доверять информации, представленной в финансовой отчетности, составленной в соответствии с МСФО, вопреки информации, составленной по российским стандартам учета.

Помимо осмысления и внедрения в российскую практику бухгалтерского учета провозглашенных в МСФО принципов учета и отчетности для успешного реформирования системы бухгалтерского учета необходимо усовершенствовать систему его нормативного регулирования, в которой важная роль отведена стандартам.

Многие российские компании стремятся уже сейчас предоставлять финансовую отчетность в соответствии с МСФО для того, чтобы получить доступ к международным рынкам капитала, а также для того, чтобы иметь объективную оценку своего бизнеса. Тем не менее, очевидно, что работа по переходу на МСФО еще далека от своего завершения.

Таким образом, на современном этапе развития реформирование российского бухгалтерского учета и отчетности – это одна из самых актуальных задач, неотъемлемая составляющая широкого комплекса экономических преобразований.

Список использованных источников

1. Бакаев А. С. Основные направления развития бухгалтерского учета в России // Бухгалтерский учет. М., 2001. – №3.
2. Василевич И. П., Уткин Ф. А. Вопросы трансформации бухгалтерской отчетности в соответствии с МСФО // Бухгалтерский учет. 2003.
3. Различия МСФО и ПБУ. Основные различия между МСФО и российской системой учета // ALLMSFO.RU - Электронный ресурс.

Гейна М.І.

ст. гр. ОМом-11

Науковий керівник: Мельник Н.Г., к.е.н., доцент
кафедра обліку в державному секторі економіки та сфері послуг
Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль, Україна

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ РОЗРАХУНКІВ У МІЖНАРОДНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Будь-яка компанія, яка займається міжнародною діяльністю, здійснює чималий обсяг розрахункових операцій зі контрагентами, фіскальними органами, бюджетом, працівниками, іноземними покупцями, замовниками тощо. Розрахунки у міжнародній діяльності – це одна з потрібних складових суспільного розширеного відтворення, адже саме розрахункові операції опосередковують розподіл і перерозподіл суспільного продукту, перехід його з товарної форми в грошову і навпаки. Розрахункові операції у міжнародній діяльності

ґрунтуються на економічному кругообігу коштів. Виникнення заборгованості за міжнародні розрахункові операції пов'язане з тим, що одночасне виконання обома сторонами зустрічних зобов'язань за договорами відбувається вкрай рідко.

Облік, контроль та аналіз розрахунків у міжнародній діяльності потребує нових, сучасних методик, підходів та новітніх облікових та аналітичних інструментів, використання яких забезпечує високий рівень управлінської ефективності [1].

Міжнародні розрахунки (англ. – international settlements) це система регулювання платежів, які здійснюються грошовими коштами, вимогами і зобов'язаннями, виникають у процесі економічних, політичних і культурних відносин між юридичними (фізичними) особами різних країн.

Міжнародні розрахунки, як явище в міжнародній економіці, включають в себе умови, порядок розрахунків, які закріплено в національному законодавстві, у міжнародних документах, а також банківські операції їх виконання.

Міжнародні розрахунки є складовою міжнародної торгівлі, під якою розуміють форму міжнародних економічних зв'язків, яка передбачає обмін (як правило грошовий) товарами, послугами та результатами діяльності між країнами.

На практиці міжнародні розрахунки передбачають взаємні двосторонні розрахунки і платежі між юридичними (фізичними) особами різних країн, які обумовлені фаховими міжнародними правовими документами, договорами або контрактами. Міжнародні розрахунки здійснюються безпосередньо через банківські системи із використанням платіжних засобів. Міжнародні розрахунки ґрунтуються на принципах, які закріплені Женевською міжнародною конвенцією та директивами Міжнародної торгової палати [2].

Основними суб'єктами міжнародних розрахунків є [3]:

1. Імпортер: фізична або юридична особа, яка займається підприємницькою діяльністю на території власної країни та отримує з-за кордону товари, продукцію, роботи, послуги, необхідні для здійснення своєї діяльності.

2. Експортер: фізична або юридична особа, яка займається підприємницькою діяльністю на території власної країни та одночасно поставляє за кордон товари, продукцію, роботи, послуги за договором, укладеним з іноземною фірмою-імпортером.

3. Банк імпортера: банківська установа, в якій обслуговується імпортер або якій він доручає здійснити міжнародну розрахункову операцію. Залежно від фінансового інструмента, за допомогою якого здійснюється міжнародна операція, банк імпортер може іменуватися як банк-емітент, інкасуєчий банк, виконуючий банк тощо.

4. Банк експортера: банк, в якому обслуговується експортер або якому він доручає здійснити міжнародну розрахункову операцію. Залежно від характеру операції, банк-експортер іменуватися як банк-бенефіціар, авізуєчий банк, банк-ремітент, виконуючий банк тощо.

Основними об'єктами системи міжнародних розрахунків є: товари, продукція, роботи, послуги, які експортер передає імпортеру згідно з домовленостями за контрактом; грошові кошти, їх еквіваленти або цінні папери, якими імпортер розраховується з експортером; фінансові інструменти, за допомогою яких відбувається розрахунок між експортером та імпортером. На нашу думку, саме фінансовий інструмент є найважливішим об'єктом, оскільки від його типу залежать всі взаємозв'язки між суб'єктами міжнародної системи, тривалість процесу розрахунку, рівень ризику, що виникає в момент здійснення ЗЕД.

До особливостей міжнародних розрахунків можна віднести [4]:

– імпортери, експортери та їх банківські установи входять у відносини, відокремлені від контракту та пов'язані з оформленням, пересиланням, обробкою товарних та платіжних документів;

– розрахунки регулюються не лише національним законодавством, а й міжнародними правилами і звичаями;

– розрахунки є предметом уніфікації, що зумовлено глобалізацією економічних зв'язків та універсалізацією банківських операцій. Наприклад, Женевські конвенції (вексельні та чекові) полегшують використання векселів і чеків в міжнародних розрахунках. Міжнародна торгова палата, яка створена в Парижі на початку ХХ століття, розробляє і видає Уніфіковані правила і звичаї для документарних акредитивів, Уніфіковані правила по інкасо, Уніфіковані правила для договірних гарантій тощо;

– розрахунки мають строго документарний характер, тобто виробляються для здійснення фінансових (векселі, чеки, платіжні розписки) і комерційних (рахунки-фактури, транспортні документи), страхові документи, сертифікати, що підтверджують країну походження, вагу, якість або аналіз товарів, перетин ними кордону тощо;

– розрахунки відбуваються в різних валютах, що визначає зв'язок з валютними операціями і породжує валютні ризики [5, с. 224].

Економічний зміст міжнародних розрахунків залежить від того, чи здійснюється оплата за товари, продукцію, роботи, послуги до їх поставки (авансові платежі) або після їх отримання імпортером (розрахунки у формі відкритого рахунку). Згідно з міжнародною практикою платежі в формі авансу складають в межах 10-33% від суми контракту і слугують гарантією угоди, а також часткового кредитування експортера імпортером. Розрахунки за компенсаційними угодами здійснюються в загальноприйнятих в міжнародній практиці формах (відкритий рахунок, акредитив та ін.). У міжнародних розрахунках застосовуються переказні векселі, чеки, кредитні картки. Вибір форми міжнародні розрахунків і специфіку їх проведення обумовлюють у зовнішньоекономічному контракті. Під впливом науково-технічної революції в міжнародних розрахунках активно впроваджуються інформаційні технології, а інформація по міжнародних розрахунках передається через систему Свіфт.

Список використаних джерел

1. Лучко М.Р. Облік зовнішньоекономічної діяльності : Навчальний посібник / Лучко М.Р., Мельник Н.Г., Сисюк С.В. – Тернопіль.: ТНЕУ: Економічна думка, 2015 . – 340 с.
2. Мельник Н. Г. Історичні та міжнародні аспекти обліку іноземної валюти / Н. Г Мельник // Глобальні та національні проблеми економіки. Миколаївський національний університет імені В.О. Сухомлинського. – 2016. – Вип. 12. – С. 505-508.
3. Міжнародний менеджмент : навчальний посібник для ВНЗ / П.І. Юхименко та ін. – Київ : Центр учбової літератури, 2016. – 487 с.
4. Міжнародні фінанси / О. М. Мозговий, Т. Є. Оболенська, Т. В. Мусієць: Навч. посіб. – К.: КНЕУ, 2005. – 557 с.
5. Міжнародні розрахунки та валютні операції: Навч. посібник / О. І. Береславська, О. М. Наконечний, М. Г. Пясецька та ін.; За заг. ред. М. І. Савлука. – К.: КНЕУ, 2002. – 392 с.
6. Accounting in Ukraine under implementation of the European legislation: monograph / M. Luchko, N. Khorunzhak, I. Benko [et al.]; under the guidance M. Luchko. - Ternopil : TNEU, 2017. - 232 p.